

GIMNAZIU

Revista Școlii Gimnaziale „George Voevidca” - Câmpulung Moldovenesc
Ediție de Crăciun

Din sumar

Despre școală la trecut • Invitatul revistei: Ioan Grămadă • Tradiții de Crăciun • Școală, școală, găzduliță! • Strigături la jocul bumbierilor • Strigături la jocul caprei • Sorcova, prea vesela •

Din sumar

Încercări în versuri • Catrene satirice • Ancheta noastră • Întru memoria istoriei • Folclor școlăresc: file de dicționar • La panoul onoarei • Urări în prag de An Nou •

„ Trei crai de la Răsărit...”

Grup redacțional

Cadre didactice:

Lăcrămioara Băcanu
Francisc Nistiriuc- Ivanciu
Traian Nistiriuc-Ivanciu
(redactor-șef)
Oltea Nistor
Anca Tudose
(secretar de redacție)

Elevi:

Alexandru Aioanei
(redactor șef-adjunct)
Elena Lăcrămioara Ciubotariu
Ioan Eusebiu Flocea
Georgeta Hrițcu
Alexandru Vranău
(secretar de redacție-adjunct)

Tehnoredactare și grafică:

Aioanei Alexandru
Vranău Alexandru

Din istoricul școlii (IV)

Anul 1948 este anul schimbării regimului politic, când se trece la construirea „societății socialiste” într-o țară devenită republică, Republica Populară Română.

Încă se mai lucrează prin acțiuni de voluntariat, părinții împreună cu elevii la refacerea distrugerilor provocate de război, sub coordonarea directorului Alexandru Paulencu. Coexistă localul vechi, acum atelier mecanic, ce are contract cu școala, cu localul nou al unității de învățământ.

Începe un program de combatere a analfabetismului, cadrele didactice participă în ianuarie-februarie 1948 la un Recensământ Agricol și al Populației, la fel ca și alte recensăminte în perioada următoare.

Copiii săraci, în număr de 130 dintr-un total de 394 elevi, primesc lapte și suplimente alimentare, să nu uităm că e perioada dificilă de după război, cu mulți copii orfani și foametea ce își face simțită prezența. Partidul Muncitoresc (comunist) și Sindicatul C.F.R. încep să se implice în activitățile școlii, făcând parte, alături de cadrele didactice, din comisiile de examene, acestea tot în 1948! Școala găzduiește și lucrările Centrului cultural de studii din oraș și din localitățile învecinate.

Încep sărbătorile dedicate zilelor de 1 mai, ziua muncitorilor, 23 august, ce marchează trecerea la un nou regim politic. Problemele cu tifosul exantematic sunt combătute într-o campanie de igienizare cu DTT.

Școala este considerată în continuare una dintre cele mai bune din județ, primind calificativul „foarte bine” de la inspectorii județeni.

„Reforma școlară” din august 1948 înlătură învățarea religiei ca materie și schimbă temporar numele școlii în „Școala elementară Nr. 2-Capusatului”. Are loc prelucrarea noii reforme din casă în casă, cursurile încep la 10 octombrie 1948, după o lună „obligatorie” de „voluntariat” al locuitorilor localității, împreună cu cadrele didactice la diverse lucrări edilitare, dintre care și drumul Sadova-Rădăuți. Cadrele didactice, elevii, reprezentanții părinților își iau angajamentul de muncă și colaborare pentru edificarea noii societăți comuniste, potrivit cu indicațiile obligatorii venite de la conducerea nouă a județului și a Partidului Muncitoresc (comunist).

Un nou director ia în mâinile sale responsabilitățile unității școlare, Ilie Mangiurea. La 1 mai 1949, ia ființă dispensarul școlii, cu un medic și o „soră de ocrotire”. La 22 mai 1949 ia ființă detașamentul de pionieri, aleși dintre elevii cei mai buni la început. Se vor continua activitățile educative, până în decembrie 1989, în spiritul noilor schimbări sociale. Să nu uităm că înainte de 1945, în vechiul regim, existau detașamentele de străjeri tot cu rol educativ, asemănătoare cu pionierii privind costumația, dar cu orientări politice diametral opuse.

Continuă acțiunile de voluntariat, sub denumirea de „muncă patriotică”, în timpul vacanțelor școlare, dar și în timpul anului școlar, fiind mobilizați elevii și cadrele didactice. Copiii sunt antrenați în spiritul educației și al responsabilizării prin muncă în folosul comunității. Au loc acțiuni de îndiguire a Moldovei, la care participă și elevii școlii, de curățare periodică a pășunii de pe dealul Bodea, practică la fermele agricole și pomicole din județ. Au loc campanii de colectare a materialelor re folosibile: hârtie, sticlă, metal. Elevii vizitează periodic obiectivele industriale ale orașului, obiectivele istorice ale județului, se organizează excursii, drumeții; vizite la liceele localității.

În anul 1959, pentru o perioadă de câteva luni, este numit director Dan George, iar între 1959-1963 director este Nicolae Grigorie. În această perioadă în școala noastră se pune problema stimulării activităților prin intermediul cercurilor pe materii de învățământ. Între 1949-1961, datorită profesorului Ioan Țugui, a funcționat în cadrul școlii un puternic cerc de etnografie. Se înființează Muzeul de etnografie al școlii.

Mai ales după 1958 începe un fenomen de recuperare a tradițiilor populare, de apropiere în acest mod de specificul popular al zonei noastre, de comunitatea locală. Se organizează un cerc de dansuri populare. În 1965, cu prilejul Festivalului pionierilor și școlarilor, faza republicană, amintim câștigarea locului I la cor. Corul va deveni în perioada următoare unul din punctele forte ale școlii, câștigând mai multe medalii de aur și argint la fazele republicane.

Internatul școlii funcționează în perioada 1948-1960 cu o medie de 25-30 de locuri, fiind desființat în 1961.

Între 1963-1965 director al școlii este Hortensia Cramariuc. Între 1965 și 1971 Nicolae Caziuc, noul director, lasă în urma sa un laborator de biologie-științele naturii foarte bine dotat. Atelierele școlii, unde elevii își desfășoară practica, contribuie la dotarea unității cu anumite materiale didactice. Se construiește o nouă aripă a școlii, precum și un nou atelier. Extinderea clădirii școlii începe în 1973. Se introduce încălzirea centrală începând cu 1974.

În perioada 1971-1978 director este George Bodea, cunoscut și ca scriitor mai târziu. În acest directorat se construiește și terenul școlii prin grija profesorului Maria Voiculescu. Profesorul de muzică, Emil Forfotă, obține rezultate de vârf pe plan național, cu corul de cameră al școlii. Școala este apreciată în presa județeană, în emisiunile radiofonice centrale și locale.

Prof. Francisc Nistiriuc – Ivanciu

=AMINTIRI DIN PRIMII MEI ANI DE ȘCOALĂ=

Motto: „ Nimic pe lume nu-i poate da omului
atâta putere și noroc, ca școala.”

CONSTANTIN MORARU.

Cincisprezece septembrie 1952- prima zi de școală din viața mea, pe care o așteptam cu o mare nerăbdare.

Cu o vădită emoție, îmi făceam atâtea gânduri, curios fiind despre felul în care va arăta învățătoarea, sau cum vor fi colegii mei de clasă, precum și câte lucruri tainice voi învăța.

Nu știu cum mă va fi îmbrăcat mama, căci odată ajuns în curtea școlii, m-am și trezit înconjurat de mai mulți copii, care în hohote de râs, spuneau că arăt ca un comic de la circ, cu hăinuțele mele în dungii cu picățele multicolore, croite dintr-un material de finet, cum se găsea pe atunci prin prăvăliile târgului.

Întors pe toate părțile, în acel vacarm în care intrasem fără voie, îmi căutam disperat scăpare, care a venit din partea părinților unor copii din vecini, căci ai mei, mereu ocupați cu treburile gospodărești, nu m-au putut însoți.

Mi-am revenit cu greu după cele întâmplare, vădit speriat, însă aveau să mă bucure cuvintele blânde ale doamnei învățătoare, frumusețea tablourilor și planșelor de pe pereți, curățenia desăvârșită, amenajarea băncilor, catedrei și tot ce însemna acea atmosferă solemnă a începutului de an școlar.

Astfel, după primele ore în care am aflat lucrurile prețioase despre cum trebuie să învățăm și să ne comportăm, am plecat spre casă, unde le-am povestit părinților mei pățania mea cu copiii din curtea școlii.

Impresionați și de lacrimile mele, ai mei m-au luat în oraș, unde, după ce au căutat pe la mai multe prăvălii, mi-au cumpărat până la urmă un rând de hăinuțe noi, de data aceasta din stofă, dar ce-i drept, cam largi, poate și pentru motivul de a le putea îmbrăca și în următorul an.

Credeam că poate astfel îmbrăcat voi trece neobservat printre copii, însă în dimineața următoare totul avea să se complice chiar mai rău ca în prima zi. Acum motivul pentru care râdeau copii era altul, și anume că acele hăinuțe, chiar noi fiind și din stofă, le-aș fi primit de la cineva ale cărui rude ar fi dat ortul popii, și chiar vroiau să-mi demonstreze că în el ar mai putea intra încă un copil.

Dar de data aceasta, salvarea mi-a venit chiar din partea viitoarei mele învățătoare, care, precum o mamă, m-a mângâiat duios și cu vorbele sale blânde m-a condus în sala de clasă.

Doamna învățătoare Victoria Mangiurea, cu care aveam să învăț în cele patru clase primare și căruia îi voi purta o mare recunoștință și o duioasă amintire toată viața, era soția domnului director al școlii din Capu-Satului, pe care aveam să-l asemăn cu dascălul din amintirile lui Creangă sau Sadoveanu.

Era o doamnă înaltă, puțin uscățivă, cam între două vârste pe atunci, cu o privire mai întii severă, dar din care se revărsa mai apoi un zâmbet plin de blândețe, parcă spre a ne da nouă acea stare de liniște sufletească.

În clipele sale de răgaz, mai ales iarna, se rezema cu spatele de sobă, iar cu inima plină de aducere aminte, ne povestea ca nimeni alta crâmpoie din viața ei atât de zbucimată până atunci, timp în care își răsuca degetele mâinilor ca într-un joc numai de ea știut.

La învățătură cei drept nu prea străluceam, căci nu eram nici printre primii, dar nici printre ultimii, ci pe la mijloc, însă deseori la întrebările mai dificile pe care le punea doamna învățătoare și la care nu puteau uneori răspunde nici elevii de frunte, mă ridicam spre a da răspunsul corect.

Mai la îndemnul părinților, cu ajutorul doamnei învățătoare și cu mai multă silință din partea mea, aveam să ajung și eu printre elevii buni la învățătură motiv și de a fi primit în rândul pionierilor.

În rare ocazii mai lipseam de la școală, și asta mai ales iarna, când mă prindea câte o răceală gravă, ori înainte de Crăciun sau de Sfântul Paști, când ai mei tăiau porcul, și în ziua în care a murit Stalin.

Despre acel ultim personaj îmi amintesc că într-o dimineață a intrat în clasă pe lângă doamna învățătoare și domnul director al școlii, care pe un ton solemn ne-a comunicat faptul că a încetat din viață marele conducător al Uniunii Sovietice, un bun prieten al poporului român și părinte iubit al copiilor, Iosif Visarionovici Stalin.

Deși pentru ziua funeraliilor se decretase doliul național, în care ni s-a spus că nu vom face cursuri, apoi s-a spus că vom face, astfel că de dimineață, în drum spre școală m-a oprit un bătrân, Petru Ungur, despre care voi afla mai târziu că era un hâtru bun de glume, dar care atunci, pe un ton sobru, mi-a spus că a auzit la radio că în semn de doliu azi nu se vor ține cursuri, iar copiii trebuie să steie acasă și să mânânce supă de găină grasă și să stea cu picioarele în apă caldă.

Încă un copil fiind, am luat pe bune spusele bătrânului, m-am întors acasă, unde părinții erau plecați cu căruța la treburile lor, așa că le-am spus surorilor mele să taie o găină grasă, din care să facă o supă bună, și să-mi pregătească un lighean cu apă caldă.

Dar la auzul vorbelor mele, ele au sărit ca arse, căci era postul mare și că până la urmă ce-i de vină biata găină că a murit Stalin, așa că m-am ales cu un borș holtei de fasole cu zarzavat și o baie caldă la picioare.

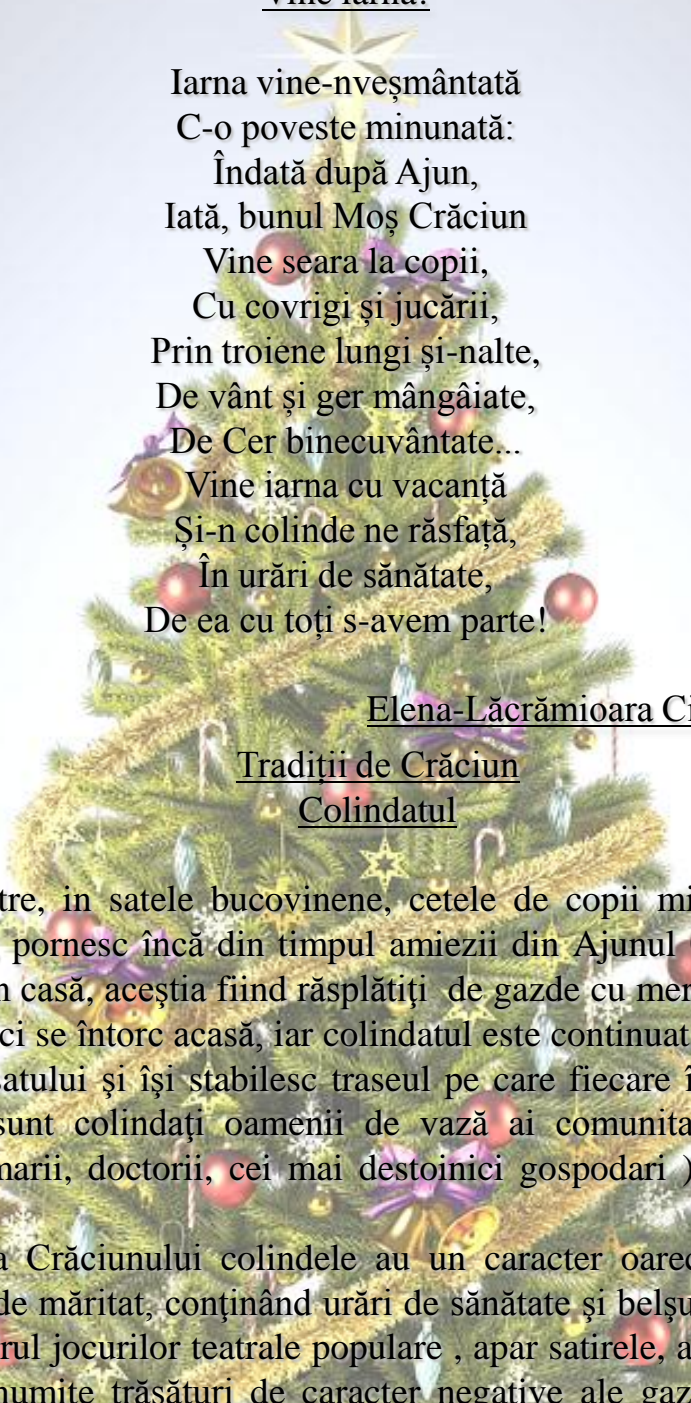
A doua zi la școală doamna învățătoare avea a mă lua la rost de ce am lipsit, iar când i-am povestit pățania cu moșneagul și găina grasă, colegii mei au izbucnit în hohote de râs, de nu s-a mai înțeles nimic din ora aceea.

Aveam eu a afla după mai mulți ani, cât de bun prieten și părinte iubit a fost acel care avea să devină un cumplit dictator, Stalin...

Ioan Grămadă, absolvent 1959

(Va urma...)

Vine iarna!

Iarna vine-nveșmântată
C-o poveste minunată:
Îndată după Ajun,
Iată, bunul Moș Crăciun
Vine seara la copii,
Cu covrigi și jucării,
Prin troiene lungi și-nalte,
De vânt și ger mângâiate,
De Cer binecuvântate...
Vine iarna cu vacanță
Și-n colinde ne răsfată,
În urări de sănătate,
De ea cu toți s-avem parte!

Elena-Lăcrămioara Ciubotariu - (cl. a VIII B)

Tradiții de Crăciun Colindatul

Și în zilele noastre, în satele bucovinene, cetele de copii mici, costumați în portul popular tradițional, pornesc încă din timpul amiezii din Ajunul Crăciunului cu colinda, mergând din casă în casă, aceștia fiind răsplătiți de gazde cu mere, nuci, colaci sau bani. Spre înserat, cei mici se întorc acasă, iar colindatul este continuat de cetele de tineri, care se adună în vatra satului și își stabilesc traseul pe care fiecare îl urmează pe parcursul nopții. Mai întâi sunt colindați oamenii de vază ai comunității (preoții, dascălii, învățătorii sau primarii, doctorii, cei mai destoinici gospodari), apoi merg să colinde fetele de măritat.

Dacă în perioada Crăciunului colindele au un caracter oarecum laudativ la adresa gazdelor, a fetelor de măritat, conținând urări de sănătate și belșug, în schimb, în Ajunul Anului Nou, în cadrul jocurilor teatrale populare, apar satirele, anecdotele, ironiile, care scot în evidență anumite trăsături de caracter negative ale gazdelor. Din prima zi de Crăciun și până la Bobotează, cei ce continuă colindatul sunt tinerii gospodari căsătoriți, dar și persoanele vârstnice, care merg pe la casele rudelor sau vecinilor, pentru a celebra Nașterea lui Iisus, colindele celor din urmă având un caracter mai mult religios.

ASTA-I SARA LUI CRĂCIUN

În prima zi a Crăciunului, copiii, în special băieții, merg cu steaua, simbol al astrului care i-a călăuzit pe cei trei Crai de la Răsărit către ieslea în care s-a născut Iisus. Steaua este confecționată dintr-un contur de sită pe care se fixează bețe din lemn, dispuse sub forma unor raze, este împodobită cu beteală și hârtie colorată, are un clopoțel și este așezată pe un băț de lemn. După aceasta, toți copiii cu părinții lor merg la biserică și ascultă slujba închinată Nașterii Domnului Iisus Hristos. În ajunul Anului Nou, urătorii merg cu „Plugușorul” din casă în casă, cei mai mici acompaniindu-și uratul cu clinchetul clopoțelilor, iar cetele de tineri folosind buhaiul și un plug simbolic

Scoală, scoală, găzduliță!

Scoală, scoală, găzduliță,
Fă lumină-n odăiță!
De la noi a treia casă
Șade Leana cea frumoasă,
Șade la gherghef și coasă.
Coas-o rochie de mătasă,
Ca s-o aibă de mireasă.
Nu știu: coasă ori descoasă,
Dar la lacrimi știu că varsă.
Câte lacrimi o vărsat
S-o făcut fântână-n sat;
Fântână cu cinci izvoară:
Două dulci și trei amară...
Cine-o bea din ea să moară!
Să bea și dușmanca mea,
Să crape fierea în ea!
Șapte hopuri, hopurile,
La mulți ani cu floricele!
Șapte hopuri, hopurate,
La mulți ani cu sănătate!
La anul și la mulți ani!

Precizare: Fiecare vers se repetă, urmat fiind de refrenul: [„Asta-i sara, sara lui Crăciun!”] Culeasă de Bianca Grigorean (VII), de la Traian Nistiriuc- 62 de ani

Ignatul porcului

Ignatul porcului reprezintă o sărbătoare închinată unei divinități solare și vegetale care a preluat numele și data de celebrare de la un sfânt creștin – Ignatie Teofanul. În ziua de 20 decembrie (la Ignat) are loc sacrificiul porcului, un substitut al unei zeități precreștine a vegetației, divinitate care murea și învia la solstițiul de iarnă.

Deși se păstrează și astăzi câteva practici și obiceiuri din vechiul cult al porcului, foarte puțini oameni mai sunt conștienți de semnificația acestora.

Mai întâi se pârlește animalul, simbolizând prin aceasta incinerarea divinității precreștine. Apoi, porcului i se taie coada și urechile, care se consumă pe loc de către copii, cei care încalcă animalul sacrificat simbolizând prin aceasta dominarea Postului Crăciunului care este pe sfârșite. Se taie capul și picioarele, din care se pregătesc răciturile (piftia), oferite de Crăciun, Anul Nou și Bobotează, ca preparat ceremonial, dat și de sufletul morților. Urmează apoi tranșarea totală a corpului rămas și pomana porcului, un străvechi ritual închinat moșilor și strămoșilor.

Azi urăm la școala noastră

Aho, aho, pe la fereastră,
 Azi urăm la școala noastră;
 La ferestre lustruite
 La clase supra-ncălzite
 Cu elevi cumiți tixite –
 Ce-n pauză nu vor să iasă,
 Vrând lecția s-o mai citească,
 Să confrunte rezultate
 La fizică și la mate.
 La noi cine-i de serviciu,
 Lucrând fără beneficiu,
 Păzind clase, coridoare,
 Ne cheamă la-nviorare,
 Ocrotindu-i pe cei mici,
 Precum fac ai lor bunici.
 Celor lăudați aici
 Ia strigați, pocnind din bici,
 Și încurajați-i, măi,
 Tot sunând din zurgălăi,
 Să facă și-alții ca ei!
 Hăi, hăi!
 N-a trecut mai mult de-un an,
 De când Gheorghe-a lui Traian
 Și-al frumoasei Dochiana
 Făcea prin pauze iama:

Peste bănci sărea avan,
 Acum sare în tavan.
 Dac-acesta n-ar fi pus,
 Azi ar fi pe școală sus.
 Dar știința-n vitejie
 La istorie, bădie,
 Se-ncurcă-n cronologie,
 L-armistiții între state,
 La domnitori și la date.
 El luptă-n mileniul trei
 Să ajungă printre cei
 Ce vor funcții importante,
 Cu portofoli-nsemnate
 Și portofele-ndesate,
 Cu dolari și euroi;
 Ia nu mai fiți așa moi!
 Dați cu-harapnicul în boi
 Și strigați cu toții hăi!
 Hăi, hăi!
 Limbile sunt bune-n viață
 Și la școală, și-n vacanță;
 De-nvățăm limba maternă,
 Vei duce o viață demnă.
 Să păzim dar predicatul,
 Ca să nu ni-l fure altul;

La subiect să fim atenți,
 Că ne lasă repetenți;
 Atributu-i o –nsușire,
 Complementu-o-nchipuire...
 Haideți frați, nu vă mirați,
 Și gramatica-nvățați,
 Și citiți literatură
 Ca și cei care vă ură!
 Curaj mult ca să aveți
 Hai, strigați cât ce puteți
 Și sunați din zurgălăi!
 Hăi, hăi!

Privind pe la limbi străine,
 Văd că o duceți mai bine;
 Că gândiți spre Occident,
 Asta este evident.
 Dacă treci de-a opta clasă,
 Vrei să pleci nițel de-acasă,
 Ca să te-ntorci cu dolari,
 Față de lei mult mai tari,
 Să-ți faci viața mai abilă,
 Cu mașină și cu vilă.
 Frunză verde de-avrămeasă,
 Mai la deal de casa noastră
 Este o fată frumoasă
 Ce-a fost dusă prin străini
 Și-o plâng rude și vecini,
 Nu c-ar fi venit bogată,
 Ci numai contaminată

Cu un virus delicat,
 Fără vaccin brevetat.
 Copile și domnișoare,
 Nu luptați să fiți... ușoare!
 Vă îndemn la trai decent,
 Fără vise-n Occident!
 Mânați, măi, dar mai prudent!
 Hăi, hăi!

Știu că multe repetente
 Spun că au treburi urgente
 Și, cât pauza-i de mare,
 Fac coadă la cancelare,
 Să fugă autorizat
 De testări și ascultat,
 Căci nu au prea învățat.
 Și-apoi, ca din întâmplare,
 Le ies băieții în cale,
 Băieți cu niscai parale
 Și studii... complementare.
 Ce mai fac? Nimic nu spun.
 Le tot chem pe drumul bun,
 Să mai stea lângă mămica,
 Că și-așa nu știu nimica.
 Pentru cele cu pricina
 Ia strigați, bată-le-ar vina,
 Și mai dați cu biciu-n boi,
 Că sunt colege cu noi!
 Hăi, hăi!

Câte flori mai sunt în clase,
 N-au găsit fete miloase,
 Țipă toate că li-e sete,
 Însă nimeni nu le crede;
 Și apoi, descurajate,
 Plâng, cu frunzele plecate...
 Dacă nici apa de ploaie,
 Sufletul nu vi-l înmoaie,
 Când oi fi de însurat,
 Îmi cat fată în alt sat...
 Ia mânați, că nu-s de noi,
 Și sunați din zurgălăi,
 Să răsunе-n munți și-n văi!
 Hăi, hăi!

De la teve auzim
 Și din ziare citim,
 De mereu ne tot crucim,
 De lucruri paranormale
 Și râdem cum răzi matale...
 Dar, când de la școală mân,
 Mă-ntreb singur când rămân

Cum că la „Biologie”
 Scheletul purta scufie,
 Salutând cu mâna dreaptă
 Pe cei ce spre el se-ndreaptă?!
 Că mai bine de un an
 A rămas de tot sărman
 Și, din greu ce-a mai luptat,
 Un picior i s-a scurtat

Și-un braț i s-a amputat.
 De-a vrut să spună ceva,
 I-a picat mandibula,
 Când să-ți fie de folos,
 Îi cad oasele pe jos...
 Hai să facem ochii roată
 Și să mai strigăm o dată!
 Hăi, hăi!

Și tot la Biologie,
 Unde sunt planșe o mie,
 Un copac poate găsim,
 Ca să ne mai odihnim,
 Să-i mișcăm crenguțele,
 Cum făceau maimuțele.
 Ce știu eu nimeni nu știe:
 Că-n dulap pe la Chimie,
 Și substanțele roșesc,
 Elevii când mai greșesc
 Și confundă gazele,
 Cu-acizii și bazele,
 Alambicul cu ionii,
 Sărurile cu protonii.
 De-atâta știință de carte
 Și reacții-halucinante
 Chiar și aparatele
 Au plesnit cu toatele...
 Ia mai dați din gură,măi,
 Din mâini și din zurgălăi!
 Hăi, hăi!

Veniți băieți, lângă mine
 Și mânați boii mai bine,
 Dați cu biciu în Plăvan,
 Să ne ducă-n Noul An,
 Să ne scoată din infern,
 C-a votat tata guvern
 Ce promite-n toată casa:
 Cozonaci cât ține masa;
 Suc și vin pe la haznale
 Și valută-n buzunare.
 Vom primi tot gratuit
 De la sare la chibrit,
 Gaz sub oala de sarmale,
 Ciorbă pentru fiecare...
 Din zilele de lucrat,
 Numai patru ne-a lăsat,
 Patru zile și jumate,
 Că mai multe nu se poate.
 Și -avem dreptul, vezi matale,
 Și la sărbători legale,
 Când, direct de la Consiliu,
 Vom primi la domiciliu:
 Burse, premii și salariu,
 Săptămânal, nu mai rar.
 Ia mai îndemnați, flăcăi!
 Hăi, hăi!

Ca să nu degenerăm,
 Pentru că nu prea lucrăm,
 S-avem mușchi pe oseminte,
 Numai sport de-acum' nainte:
 Fotbal, handbal, schi, karate
 Și alergarea de... carte;
 Volei, tenis și ciclism,
 Pe la mate alpinism,
 La română nu-i văd rostul,
 La fizică- Popa Prostul!
 L-alte-obiecte cu pricina:
 Săritura cu... prăjina.
 Pe la școală vom da rar,
 Numa-n zilele cu dar,
 Examen vom da de-acasă,
 Cu computerul pe masă,
 Cu subiectul rezolvat,
 De pe net proaspăt luat.
 Toată, toată ziulica,
 Face cruce străbunica,
 Nu c-ar vrea să-ntinerească,
 Ci doar ca să mai trăiască,
 Să vadă ce-o să mai iasă!
 Ia nu leneviți, flăcăi,
 Și-ndemnați cu bice, măi!
 Hăi, hăi!

Iar acum, gospodari,
 Faceți plata la plugari!
 Pentru cei mai mititei
 Dați un sac de colăcei!
 Pentru cei ce am mânat
 Boin, care v-au arat,
 Dați trei galbeni deîndat!
 Dați un colac de îndată
 Și celuia de pe vatră
 Ce stă cu gura căscată,
 Cu limba ca o lopată,
 Cu buzele bosumflate,
 Cu privirile holbate,
 Cu ochi sticlind ca sticla,
 Crezând că nu-i dați nimica.
 Ia mânați, măi!
 Hăi, hăi!

De urat am mai ura,
 Dar ne apucă noaptea
 Și-avem buzunare pline
 Ce se cer păzite bine!
 Și ne fugăresc cei mari
 Care ară pe dolari;
 Opriți, flăcăi, cei plăvani!
 La anu' și la mulți ani!
 Ahou, ahou!

Eugenia Ivanciu-
 absolventă 1965

Strigături la jocul bumbierilor

Ş-am zîs verdi trii calinii
 Bumbiereasca de-amu vini,
 Bumbiereasca di saltat
 Ca la noi, la Capusat!
 Undi gioacî izvorenii
 Didisupt pamântu' gemi;
 N-or mai creşti buruienii,
 Numa' iarbî cu sprânceni
 Şî broscuţî ochişeli!
 Liţî foai şî unu,
 Sî s-audî pintinu';
 Luaţ' sama băieţ' bini
 Sî nu faciţ' vro ruşâni;
 Sî puniţ' vina pi mini!
 Daţî-i drumu să să ducî,
 Să să ducî pi di luncî!
 Pi di lunca cu bulbuci
 Paşti lelia şăpti giunci.
 Am zâs liţî di macriş,
 Bumbiereasca în cruciş;
 În cruciş cî mergi bini,
 Nicio crîşmî nu ramâni
 Nibautî, nimâncatî,
 Crâşmăriasa nimbatatî,
 Ă, crâşmaru' nimbatat
 La o margini di sat!
 Am zâs liţă volovăţ,
 Ă, batuta-n douî părţ,
 Douî părţ şî părţiceli,
 C-aşă-i placi mândri meli,
 Cum sî poartî cu margeli,
 În gurî fără masălii!
 Şî-ne o dat-o macului,
 Ă, lasaţ-o dracului,

Ca la Capu Satului!
 Am zâs liţî limpidi
 Am pus trii şî-s pintinii,
 Încă trii cî n-o fost bun,
 Alţî trii pi loc îi pun!
 Ă, mai punim încî trii,
 Ia, cî-s gata pintinii!
 Am zâs liţî măr rotat
 S-o rupt chinga di la pat
 Ş-am pus una di braduţ
 Ş-am facut un alt patuţ;
 Am pus una di stejar
 Poati-a ţăne-un an macar!
 Am zâs liţî siminoc,
 Bumbierii trec la loc,
 Locului şî pi hodinî.
 Sî triacî la radacinî,
 Radacina macului
 În locu' barbatului!
 Iarba la taiet sî dă,
 Fata la baiet nu stă!
 Nu ma da, mamî, pi dial
 Undi creşti grâu' rar!
 Nu ma da, mamî, pi şâs
 Undi creşti grâu' des!
 Drag mi-o fost a fâşcâi,
 Dupî caprii mândrii,
 Drag mi-o fost şî drag mi-o fi
 Pânî-n ciasu' ci-oi pieri!
 Ş-am zâs liţî busuioc,
 Bumbierii stau pi loc,
 Sî intri capra în joc!

Culeasă de Ioan Flocea şi Gianî Varvaroi
(cl. aVII-a) de la Vasile Flocea- 43 de ani

Strigături la jocul caprei

Ța, Ța, Ța; Ța, Ța, Ța!
Ța, Ța, Ța, căpriță, Ța!
Capra me-i din Bucovina,
I-o mâncat lanțu' rugina...
Ș-am trecut prin Valea Sacă
Ș-am uitat s-o dau la apă. Ța!
Capra me-i din Burdujăni,
Mănâncă numai strujăni,
Ș-am să-i dau și fân oleacă,
Năravu' să îi mai treacă. Ța!
Capra me', de pe Rarău,
Am adus-o-n satu' meu,
Să o joc în fața voastră,
S-aducă noroc în casă. Ța!
Capra me-i cu roș boită
Și de nuntă pregătită;
Are hurmuz și mărgele,
Cum îi place mândrei mele. Ța!
Asta-i capra cea fudulă,
S-o-necat c-o barabulă;

Asta-i capr-adeverată
Ce mai sare câtiodată
Ba un gard, ba la bataii,
Când întâlnești vro oaii. Ța!
Caprițî , bătu-ti-ar vina,
Ț-o crescut cam mult slănina;
Nu dai lapte, nu dai brânzî,
Ci sî fac cu-a ta osânzî? Ța!
Capra me' di sub Rarău,
Am scăpat-o în parâu,
Și m-o pus pacatili
S-o ridic cu spatili. Ța!
Ța, Ța, Ța, căpriță, Ța,
Uiti ursu-n urma ta
Și mă tem că ti-o mânca! Ța!
Ța, Ța, Ța, căprița mea,
Hai de-aicea ș-om pleca!
Și, dac-om primi și bani,
Mult noroc și la mulț' ani!

Culeasă de Ioan Flocea (cl. aVII-a) de la tatăl
său, Vasile- 43 de ani

Sorcova , prea vesela

Sorcova, prea vesela,
Mingea-n pauză sărea,
Într-un măr,
Într-un păr,
Într-un fir,
De trandafir...
Și-apoi veni piatra,
Iute ca săgeata,
Sparse-un geam la geografie
Și tabla de la chimie;
Iar la urmă sosi tata,
Făcu plata
Și mie-mi dădu... răsplata!
La anu' și la mulți bani!

Eugenia Ivanciu- absolventă 1965

Întru memoria istoriei

Se spune adesea despre noi, românii, că suntem foarte bogați și când auzim astfel de lucruri avem tendința de a tăgădui acest adevăr. Prinși în vârtoarea vieții cotidiene, uităm adesea cine suntem cu adevărat și care ne sunt valorile autentice. Dar în momentele pe care le acordăm, cu prea multă zgârcenie poate, sufletului nostru, descoperim că suntem cu adevărat bogați și unici prin ceea ce reprezentăm, prin tradiția și prin istoria care ne definesc și ne conferă identitate, oriunde am fi pe acest pământ.

Sunt locuri în țara noastră românească care emană aerul arhaic al istoriei românilor, iar imaginea acestora rămâne veșnic întipărită pe retina memoriei afective. Iar zona de unde mă trag, zona Sucevei, ilustrează cu prisosință faptul că trecutul istoric al neamului meu e demn de a fi scris cu litere de aur în istorie. Mă simt mândră că m-am născut în patria lui Ștefan cel Mare și am orgoliul personal de a afirma că dacă veșnicia s-a născut la sat în viziunea lui Blaga, istoria s-a născut aici, în ținutul legendar al Sucevei.

Nimic nu e lăsat la voia întâmplării, cum nimic nu e întâmplător în viață. La începutul lui octombrie, anul trecut, am organizat împreună cu doamna dirigintă o excursie prin județul Suceava. Veselie, cântece, glume, locuri și muzee interesante, mănăstiri impresionante – toate ingredientele unei ieșiri memorabile.

Ceea ce m-a marcat în mod deosebit a fost vizita la Cetatea de Scaun a Sucevei. Îmi amintesc și acum felul în care, încolonați și pe jos, părăseam agitația orașului și ne cufundam pașii în frunzele ruginii așezate pe aleea ce urca din ce în ce mai anevoios spre obiectivul nostru. Liniștea devenea stăpână pe ținut, iar entuziasmul și felul nostru gălăgios de a fi se transformaseră într-o cuminenție ciudată. Primul popas l-am făcut la statuia lui Ștefan, ce se înălța semeață pe un fel de platou din pădure. Era uriașă și-mi crease pe moment impresia că se coboară și ne întreabă cu ce treabă prin zonă. Pură imaginație... Întoarsă acasă, am luat cartea de istorie și am recitat date legate de istoria Cetății de Scaun. Am reținut faptul că Cetatea de Scaun a Sucevei este o construcție medievală, făcând parte din sistemul de fortificații construit în Moldova la sfârșitul sec. al XIV-lea, în momentul apariției pericolului otoman. Ea se află localizată pe un pînten terminal al unui platou aflat la o înălțime de 70 de metri față de platoul Sucevei.

Cetatea a fost martora numeroaselor lupte purtate de Ștefan cel Mare împotriva turcilor sau polonezilor. Zidurile cetății, unele încăperi destinate stăjerilor și curtea interioară pavată cu pietre din acea vreme vorbesc despre luptele încrâncenate desfășurate aici. Nu doar numele marelui Ștefan se leagă de acest loc, ci și al altor domnitori, ca Petru Mușat sau Alexandru cel Bun. Cetatea a avut întotdeauna rol de apărare, ea nefiind locuită de domnitori decât în caz de pericol, în restul timpului fiind folosită Curtea domnească din oraș.

Adunându-ne forțele, ne-am continuat drumul spre marea cetate. Și mare ne-a fost mirarea când, aproape istoviți de atâtea trepte urcate pe jos, ne-a întâmpinat vestita Cetate de Scaun a Sucevei. Ne-am întors în timp pe măsură ce ghidul, un om mărunțel și blajin, ne povestea cu har despre istoria cetății. Paharnici, logofeți și tot soiul de dregători, imaginari și reali deopotrivă, ne invitau de dincolo de zidurile vechi ale cetății, într-un dans al întâmplărilor istorice. Și în mijlocul lor, însuși marele Ștefan ne certa cu privirea lui verde și tăioasă și ne învăța, parcă, faptul că istoria nu o trăim doar când vizităm astfel de locuri, ci ar trebui să facă parte din viața noastră zilnică. Nu-mi mai aminteam mare lucru din explicațiile date de ghid, în schimb nu puteam să uit aspectul cetății și faptul că acolo, pe la o mie patru sute și ceva au trăit cu adevărat oameni adevărați pentru care dragostea de țară a reprezentat un mod de a fi.

Dincolo de toate aceste informații istorice legate de cetate, un lucru rămâne la fel de important: acela că dincolo de zidurile construcției te regăsești ca ființă, ca istorie și ca neam, fiindcă reîntoarcerea în timp e prilej de meditație profundă. Atâta timp cât va dăinui Cetatea Sucevei, acest valoros monument istoric, vor dăinui mărturiile trecutului localității mele. Iar dacă pașii tăi vor trece cândva pragul județului Suceava, după ce vei fi vizitat și Cetatea, nu ezita să te reculegi la Mănăstirea Voroneț, o altă mărturie a trecutului neamului meu.

După toată experiența dobândită pe parcursul excursiei la Suceava, am mai învățat ceva: că noi, românii, suntem cu adevărat bogați prin istoria și prin tradițiile noastre.

**Niculea Petronela, cl. aVI-a A,
Profesor îndrumător: Nistor Oltea**

**Mențiune la concursul interjudețean
„Monumente istorice-mărturii ale trecutului
localității mele” - Sebeș , noiembrie 2012**

Catrene satirice cu adresă

Unor fete

Despre fete ce să spui?
 Parcă-s ale nimănu...
 Când de-acasă ele pleacă,
 Se-mbracă sau se dezbracă?

Gusturi... scurte ele au,
 Pe la școală nu prea stau;
 Se dau cu roșu pe buze,
 Iar la ore: mii de scuze!

Unor băieți

Se dau șmecheri și isteți,
 C-așa e cool la băieți,
 Și de carte fug cu spor,
 C-așa doresc... mușchii lor.

Învățământ la... distanță,
 Cu frecvența în... vacanță,
 Cu-nvățatul nu se-omoară,
 Că fac școală... după școală.

Să învețe cine-i prost,
 Cu bani ai mei îmi fac rost
 De diplome câte vreau;
 Țelul meu e ca să... stau.

Să beau și să mă distrez,
 În hip-hop să mă lansez;
 Discoteci, ierburi, manele:
 Astea-s joburile mele!

T. Tinianu

Aș vrea...

Aș vrea zile doar cu soare
 Și cu păsări călătoare;
 Aș vrea speranță în viață,
 Să fac pasul tot în față,
 Să știu că pot face de toate
 Și că încă se mai poate.
 Aș vrea să cred că pot atinge luna
 Și să mă uit, aș vrea, la ea întruna,
 Aș vrea lumina s-o aduc din stele,
 Pentru iubirea vieții mele.

Ilie E. Antonesi –cl. a VIII-a B

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

ANCHETA NOASTRĂ

Pentru elevi de nota 10

A) ÎNTREBĂRILE

- I) Ce trăsături considerați că trebuie să nu lipsească portretului unui profesor (învățător, educator) ideal?
- II) Cum ar trebui să arate un elev de premiul I, model de urmat pentru colegii săi?
- III) Ce însușiri morale și sufletești ar fi necesare unui părinte adevărat, în relație cu școala și cu propriul copil?
- IV) Enumerați măsurile ce ar trebui luate pentru ca majoritatea elevilor noștri să ajungă în rândul premianților?

B) RĂSPUNSURILE

I) În primul rând – o temeinică pregătire de specialitate. Este inadmisibil ca atunci când se prezintă în fața elevilor să nu cunoască materia pe care o predă, limitându-se doar la conținutul manualului. În al doilea rând – înclinația pentru această frumoasă dar și foarte dificilă profesiune, deoarece nici un lucru nu va fi bine realizat, dacă nu-i făcut din plăcere. Răbdarea este, după părerea mea, o calitate esențială a unui profesor ideal, deoarece consider că nu toți elevii sunt genii și pricep din prima.

Competența comunicativă ar fi o altă trăsătură importantă a unui profesor ideal. La aceasta adăugăm: creativitatea în luptă cu șabloanele desuete, uneori – din păcate - impuse oficial; inteligență, sensibilitate, amabilitate, umor, spirit critic, o mare stăpânire de sine.

(Tereza Lăcătușu –cl. aVII-a)

I) În relația cu elevul, învățătorul ar trebui să aibă înțelegere, să-l ajute a se integra în regulile școlii, în colectivul clasei, să-l ajute în depășirea unor greutăți inerente vârstei mici. Colaborarea armonioasă cu familia în cazul elevilor problemă, supravegherea în pauze a copiilor sunt alte două deziderate care încununează munca unui educator ideal.

(Costel Sandru – Alboi –cl.a II-a)

I) Înțelegere, severitate, corectitudine.

(Verginica Sfarghiu – părinte V – VIII)

I) Bunătate, inteligență. Să știe să atragă copiii, să pună note pe merit, să fie un bun îndrumător, un bun sfătuitor și să-i ajute pe elevi, să îi înțeleagă, atunci când dau de greu.

(Măriuța Piticari – părinte I – IV)

I) Am putea porni, în caracterizarea profesorului ideal, de la ceea ce spunea Bruce Hart că ar trebui să fie profesorul pentru elevii săi: „ Nu prieten, nu sfătuitor, ci o persoană care face tot ceea ce îi stă în putință, pentru a-i ajuta să învețe.” Am putea continua tot cu un citat , din Socrate , de data aceasta : „ Nu pot să învăț pe nimeni nimic, pot doar să fac oamenii să gândească.”

Profesorul ideal este, așadar, cel care îi face pe elevi să-și pună întrebări, la care să încerce să și răspundă singuri. Am citit undeva că „ educația nu e răspunsul la întrebare, educația este răspunsul la toate întrebările”, la toate întrebările vieții, aș adăuga, pentru că, de fapt, profesorul este cel care îi învață pe elevi să se pregătească pentru această mare aventură a lor, care este viața.

(Gabriela Popescu – profesor)

II) Ca dascăli, ne dorim întotdeauna elevi de nota 10, deschiși dialogului și colaborării. Cum arată un astfel de elev? Ce anume îl motivează astfel, încât să ajungă un elev performant?

În primul rând, învață pentru a-și dezvolta cultura generală și face acest lucru din plăcere. Obține rezultate bune la învățătură și este permanent „conectat” la viața școlară și extrașcolară. Își dorește ca mediul în care își desfășoară activitatea să fie unul competitiv și stimulat, dezvoltându-și aptitudinile, competențele, ce vor fi valorizate în plan social: școală, familie, comunitate.

În al doilea rând, elevul performant este înzestrat cu anumite trăsături de personalitate: rezistență la stres, care îl ajută să se adapteze cu ușurință la medii și să reacționeze optim la diferite situații; promptitudine și rapiditate în luarea deciziilor corecte; seriozitate și curiozitate.

(Oltea Nistor – profesor)

II) Un elev de premiul I, după părerea mea, este un elev model: conștiincios, luptător pentru cele mai bune rezultate la învățătură, respectuos față de profesori și colegii săi; cu simțul responsabilității și mereu implicat în viața și problemele școlii; răbdător, capabil să-și felicite colegii pentru realizările lor.

A fi model de urmat pentru colegi înseamnă a oferi prietenia, una dintre cele mai importante valori ale sufletului nostru și, atunci când i se cere ajutorul, să nu se ferească să îl acorde.

(Mihaela Grămadă – învățător)

II) Să fii, în primul rând, disciplinat, atât la școală, cât și în exteriorul ei. Mereu preocupat de acumularea cunoștințelor trecute în programa școlară, cu un comportament cuviincios față de cadrele didactice și în relație cu ceilalți.

Să „traducă” în practică prevederile codului de bune maniere, să respecte regulamentele școlare, având mereu ca prioritate pregătirea zilnică, temeinică a lecțiilor.

(Ioana Mîndrilă – părinte V-VIII)

II) Pentru a primi premiul I trebuie să muncești din greu, să ai încredere în cuvintele: „Învață, pentru a ajunge cineva în viață!”

Cei șapte ani de acasă își lasă și ei amprenta asupra comportamentului tău, premiul cel mare dobândindu-se nu numai prin rezultate foarte bune la învățătură, ci și prin respect, bun simț, modestie, corectitudine.

(Elena-Lăcrămioara Ciubotariu-cl. aVIII-a B)

III) Pentru a avea o relație corectă cu școala, un părinte trebuie, în primul rând, să aibă respect față de dascăli, față de conducerea școlii și de învățământ în general. Aceasta presupune deschidere față de inițiativele profesorilor, implicare activă în viața școlii, dialog permanent cu dascăli și cu ceilalți părinți. Atitudinea corectă a părintelui față de școală duce și la o atitudine corespunzătoare a copilului pe parcursul anilor de studii.

Într-o societate în continuă schimbare, copilul are nevoie din ce în ce mai mult de repere etice corecte, pe care familia, în colaborare cu școala, le poate insufla. Copiii au nevoie permanentă de sprijin moral și sufletesc din partea părinților. Aceștia din urmă trebuie să aibă harul de a ști ce, când și cum să discute cu proprii copii.

(Anca Tudose – profesor)

III) A fi părinte este mai mult decât o simplă calitate. Presupune experiență, pricepere, răbdare, afecțiune, înțelegere – cu alte cuvinte: toate însușirile ce se cer profesiei de „părinte”. Cea mai mare calitate a părintelui „model” este... iubirea pentru copil, așa cum este, chiar dacă nu-i cel mai frumos, cel mai deștept, pentru că acesta ne iubește așa cum suntem noi. Părinții trebuie să îmbine iubirea, răsfățul cu autoritatea, prea mult răsfăț și excesul de autoritate făcându-i pe copiii greu de stăpânit. Copilul este precum o floare care trebuie udată cu blândețe, dragoste și răbdare, până va crește mare.

Ținând în permanență legătură cu școala, un părinte responsabil – model de urmat pentru copilul său – își îndrumă odrasla cu succes pe drumul spre realizare, având tot timpul în vedere că în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros în lume: omul de caracter.

(Anca Călinescu – profesor, învățământ primar)

III) Relația dintre copii și părinți este cea mai importantă. Părinții sunt ființele care ne-au dat viață, ne-au crescut și ne-au ocrotit de-a lungul vieții. Atunci când părinții sunt implicați în activitățile de parteneriat cu școala, rezultatele obținute de elevi sunt mai bune, aceștia fiind mai interesați de nivelul lor de pregătire intelectuală.

O problemă pe care profesorii o ridică în permanență este aceea a lipsei de interes și de implicare din partea părinților în activitățile școlare. Se întâmplă în cele mai multe cazuri, ca părinții să se intereseze de copil abia atunci când e prea târziu pentru evitarea eșecului școlar. De aceea ar trebui ca părinții să se intereseze de copilul lor atât la școală, cât și în mediul extrașcolar, permanent.

(Adriana Zdrob – cl. a VIII-a B)

III) Părintele este primul nostru educator. El ne învață să fim cumiți, să salutăm, să vorbim frumos, ne cultivă respectul față de cei din jur. Dacă uneori ne ceartă, o face pentru binele nostru, ajutându-ne la teme și având mare răbdare cu noi.

În relație cu școala, părinții se interesează de situația noastră la învățătură și disciplină, colaborând permanent cu doamna învățătoare pentru educarea noastră în spiritul muncii și al disciplinei.

(Teodora Tâmpău – cl. a III-a A)

III) Un părinte adevărat trebuie să fie, în primul rând, un model pozitiv pentru copiii săi. Mai important este ceea ce facem noi, părinții, decât ceea ce le spunem.

Însușirile cele mai importante pe care trebuie să le aibă un părinte în relație cu școala și cu proprii copii ar fi: bunătatea, cinstea, responsabilitatea, respectul, solidaritatea și, nu în ultimul rând, înțelegerea. Atunci când un copil este cu adevărat înțeles, acceptat și modelat în funcție de vârstă și responsabilitatea sa, trăsăturile ce i le-a dăruit Dumnezeu sunt libere să înflorească în dragoste, bucurie, pace, facere de bine și credință.

(Ionela Luța – părinte V-VIII)

IV) Pentru ca elevii noștri să ajungă în rândul premianților, ei trebuie să învețe la toate materiile, tot timpul anului școlar. În plus, la sfârșit de săptămână trebuie neapărat lucrat suplimentar la obiectele mai dificile, cum ar fi matematica. Nici lectura suplimentară nu trebuie neglijată, deoarece ea ne ajută să ne îmbunătățim exprimarea orală și scrisă. Fiecare lecție trebuie învățată la timp, pentru că există legături logice între cunoștințele din trecut și cele din viitor.

Numai învățând temeinic putem, ajunge premianți.

(David Daniel Gresașu – cl. a VI-a A)

IV) În primul rând toți copiii ar trebui să se pună să învețe mai mult și părinții ar trebui să le verifice zilnic temele, deoarece mulți dintre ei vin cu tema nefăcută la școală.

(Petrică Aioanei – părinte V-VIII)

IV) Eu cred că părinții ar trebui să își ajute copiii mai mult la temele pentru acasă, iar aceștia din urmă să-și învețe toate lecțiile. Pentru ca elevii să devină premianți, ar fi necesară o frecvență foarte bună la ore, ca și eliminarea golurilor din cunoștințe, prin pregătire suplimentară la materiile la care nu au rezultatele cele mai bune.

(Cristina Negru – părinte I-IV)

IV) Pentru premianți mai mulți:

- pregătire suplimentară, pentru recuperare și performanță;
- implicare mai activă a părinților în educația copiilor lor;
- diferențierea temelor pentru acasă;
- aplicarea metodelor interactive în procesul instructiv-educativ și folosirea mijloacelor didactice moderne;
- cadru didactic să-și desfășoare profesia cu dragoste și pasiune, să fie aproape de elev și părinte.

(Anca Sfarghiu – profesor, învățământ primar)

IV) La părinți și educatori ideali ar fi posibilă această proiecție super-optimistă. În plus, mai putem enumera: o moștenire genetică fără cusur, un nivel de trai occidental, un mediu de viață prielnic ș.a.m.d.

Dincolo de tonul forțat visător de mai sus, nu putem evita realitățile prezentului, încremenit în mereu invocata Tranziție, ca și veșnica tendință de schimbare, venită odată cu schimbarea de guvern, deci mereu și mereu alți miniștri alte proiectări ale sistemului de învățământ.

Ce măsuri pentru cât mai mulți premianți? Ele se cunosc, se aplică, însă deocamdată nu se armonizează: o prognozare corectă a guvernului, a nevoilor de specialiști pentru economia noastră, în concordanță cu cea europeană și mondială(școala să-și adapteze curricula acestor necesități); prioritizarea învățământului în fapte, nu doar în vorbe; o „școală a părinților”; eficientizarea metodelor clasice prin mijloace moderne-; un nivel de salarizare încurajator pentru atragerea în învățământ a celor mai buni absolvenți de facultate, pentru performanță și pentru muncă suplimentară(meditații, consultații etc.); o reconsiderare a muncii intelectuale din partea societății, condiție sine qua non a creșterii interesului pentru această muncă...

Așteptăm, și de la noua Putere instalată la guvernare, crearea condițiilor pentru idealul educativ mai sus menționat!

(Prof. Lăcrămioara Băcanu – Director)

În loc de concluzii la această anchetă, multe mulțumiri pentru efort și sinceritate din partea Redacției și, mai ales, a realizatorilor!

Alexandru Vranău (cl. a VIII-a B), Adriana Zdrob (cl. aVIII-a B)

Maria Luța (cl. a VII-a), Tereza Lăcătușu (cl. aVII-a)

Din folclorul școlăresc

File de dicționar(I)

- I) Școala – Castelul groazei
- II) Internatul – Mănăstirea din Parma
- III) Directorul – Comisarul (variantă: Nașul)
- IV) Profesorii – Haiducii lui Șaptecai
- V) Testul de evaluare – Ali Baba și cei 40 de hoți
- VI) Teza – Albă ca Zăpada
- VII) Extemporalul – Alarmă în munți
- VIII) Suflatul – Vânt de libertate
- IX) Profesorul, răsfoind catalogul – Urmărirea abia începe
- X) Elevul la tablă – Cadavrul viu (variantă: Străinul)
- XI) Elevul care vine de la tablă – Omul care a văzut moartea
- XII) Fițuica – Rețeta fericirii
- XIII) Nota 5 – Comoara din lacul de argint
- XIV) Elevul în cancelarie – Singur pe lume (variantă: Singur printre dușmani)
- XV) Ora de teză – Spionaj, contraspionaj
- XVI) Clasa în recreație – Cartagina în flăcări
- XVII) Profesorul de matematică – Secretul cifrului
- XVIII) Clopoțelul (la sfârșitul orei) – Melodia preferată
- XIX) Examenul – Procesul maimuțelor
- XX) Chiulangiul – Nevăzut, necunoscut
- XXI) Cei care nu suflă – Mizerabilii

Alexandru Vranău (cl. aVIII-a B)

Alexandru Aioanei (cl. aVIII-a B)

CU EI NE MÂNDRIM!

La panoul onoarei- cei mai buni dintre cei foarte buni
În acest număr: ciclul gimnazial

1. Andronache Theodor Cristian – cl. a VIII-a A
2. Mercheș Georgiana –cl. a VIII-a B
3. Zdrob Adriana – cl. a VIII-a B
4. Ciubotariu Elena Lăcrămioara- cl. a VIII-a B
5. Luța Maria –cl. a VII-a
6. Mândrilă Daniela- cl. a VI-a A
7. Tudose Bianca-Mădălina– cl. a VI-a A

8. Ciubotariu Maria- cl. a VI-a A
9. Negară Livia-Elena –cl. a VI-a A
10. Greșanu David - cl. a VI-a A
- 11 Nisioi Ioana - cl. a VI-a A
12. Niculea Petronela - cl. a VI-a A
13. Negură Bianca-Ioana – cl. a VI-aB
14. Luța Andreea – cl. a V-a
15. Lițu Liliana – cl. a V-a

Felicitări și tot așa înainte!

Urări în prag de Anul Nou- colaboratorilor și cititorilor
revistei.

Să trăiți cu sănătate,
Cu masa plină de toate;
Cu noroc și bucurie;
Mersu-n viață să vă fie

2013

Cu flori de măr presărat

2013

Și de doine alintat!
Iar la anul care vine
S-aveți parte doar de bine!

La anul și la mulți ani!

Redacția (T.T)

